

men det er ikke nogen almindelig Ventil, enhver kan ikke lukke den op, naar han mener, at der er Fare paa Færde for Kommunen eller Staten derved, at Apotekerne skruer deres Priser højt til Vejs; der skal en Justitsminister til at aabne den. Om han just har det rette Fagkendskab til de foreliggende Forhold, kan afhænge af Tilfældet, det er ikke afgjort, at han paa Forhaand maa siges at sidde inde med tilstrækkeligt Kendskab. I al Almindelighed er jeg ikke nogen Tilhænger af ministerielle Approbationer af en Vare eller en Sag, thi hvor højt Justitsministre end er hævede over alle os andre, saa er de dog kun Mennesker, og de kan tage fejl. Jeg mindes her en lille Episode fra min Revisionsvirksomhed indenfor Kommunen, hvor min Autoritetstro, som ganske vist i Forvejen var stærkt rokket, fik et yderligere Grundskud ved en Erklæring fra Københavns Overdyrlæge angaaende nogle Bemærkninger, der var fremsat fra Revisionens Side om en vis Stempelfarve, man brugte paa Kvægtorvet til Stempling af Dyrekroppe. Man synes maaske ikke, at Forbindelsen er nærliggende, det er den dog, jeg drager dette frem som et Eksempel. Denne Farve var autoriseret af Landbrugsministeriet, og man forstaaer maaske Forbindelsen mellem Autorisationen og Fabrikanten, naar man hører, at vedkommende bor i Køge; det er vistnok derfor, han har faaet denne Autorisation af sin Stempelfarve. Da nu vi Revisorer, der skal paase, at Kommunen giver sine Penge godt ud og ikke køber dyrere end fornødent, havde sammenlignet Prisen for Stempelfarven fra ham og fra en anden, som havde en meget højere Pris, spurgte vi Overdyrlægen, hvor det kunde være, at den ene Farve var saa meget dyrere end den anden, og at man dog havde foretrukket den. Saa siger Overdyrlægen de formastelige Ord, at denne Farve, som var approberet af Landbrugsministeriet, var ganske ubrugelig. Det var et Produkt, der skulde anvendes i offentlige Øjemed, men Farven flød ud og blev grøn og havde mange andre slette Egenskaber. Autorisationen havde ingenting paa sig. Nu kan det tænkes, at en Justitsminister, som skal træffe en Bestemmelse angaaende saadanne Forhold, var saaledes blindet af Hensyn, som ikke er fuldt almene, kunde fejle (Marott: Han kan ogsaa handle i begrundet god Tro). Ja han kan selvfølgelig ogsaa handle i god Tro.

Altsaa, jeg føler mig ikke fuldt betrygget ved, at Kommunerne skal være saa lidet frit stillede, som de er under de nuværende Forhold, og som de var efter Ministeriets

Skrivelse af 13. Maj 1902. Den Ret, som Stat og Kommune maa have med Hensyn til Tilberedelse af Medicin, maa være ubegrænset, der maa kun fastsættes de samme Grænser for dem som for Apotekerne. Man skulde dog synes, det var en ganske rimelig Fordring, at offentlige Institutioner som Stat og Kommune blev sidestillede med private Apoteker i Retning af offentlig Troværdighed. Nu ved jeg ikke, i hvor høj Grad Staten laver sin egen Medicin; men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der f. Eks. i København er et Rigshospital, som sandsynligvis har sin egen Anstalt, endvidere et Garnisonssygehus og et militært Epidemihospital, og inden denne Samling slutter, vil muligvis de militære Hospitaler blive forøget med endnu eet, nemlig et Hospital for Søværnet ude ved Søkvæsthuset paa Christianshavn. Jeg ved ikke, i hvor høj Grad man der benytter den Ret, der er givet ved Tradition og ved Ministeriets Skrivelse af 1902, men jeg formoder, at man i ret udstrakt Grad bruger de private Apoteker. Et militært Hospital eller et Statshospital er altsaa vel berettiget til at lade sammensætte Medicin til de paa dette Hospital værende Patienter og Personale, men f. Eks. Rigshospitalet er ikke, hvis det har en Dispensationsanstalt, berettiget til at udlevere Medicin til Statens andre Hospitaler som Epidemihospitalet, Garnisonssygehuset eller Søkvæsthuset. Det forbyder den bestaaende Ordning, der i saa høj Grad tager Hensyn til de private Apoteker, fordi det, som det saa smukt hedder i Kommissionsbetænkningen fra den Side, som med *Styrke* har hævdet det, vil medføre Fare for Apotekernes Bestaaen. Ja, det vil være en Fare for Apotekernes Bestaaen, og det kan selvfølgelig være meget generende for adskillige Apoteker, hvis de mister en god Kunde, men Apotekerne burde i hvert Fald ikke være mere privilegerede end andre Borgere i Landet, der maa underkaste sig de Love, Udviklingen byder, altsaa for Apotekernes Vedkommende den Udvikling, der fører til, at det offentlige i højere og højere Grad selv laver sin egen Medicin.

Jeg har her fra Københavns Kommune en lille Oversigt over 14 Institutioner; jeg skal nævne dem i Rækkefølge, som jeg har tegnet dem op, og undlade at nævne de enkelte Summer, de har udgivet til Medicin og lignende, men kun de samlede Summer. Det er følgende: Kommunehospitalet, Øresundshospitalet, Blegdamshospitalet, Rudolf Berghs Hospital, Boserup Sanatorium, Sundby Hospital, Baldersgades Hospital, Sct. Hans